

Bora László

Holdkő

– Hé, Gregor, ne aludj el! – bökte oldalba a segédtechnikus a műszakvezetőt.

A megszólított ember összerezett, keresztbeálló szemekkel körbetekintett, de látszott rajta, hogy nem egészen van tisztában azzal, hogy pillanatnyilag hol is van. Egy darabig tompán bámulta maga előtt a képernyőket, aztán vizes kutya módjára megrázta a fejét:

– Brrrr, a fenébe, de álmos vagyok! Már túl vagyok a harmadik kávémon, mégsem tudok koncentrálni. Hülyét kapok ettől a dögunalomtól! – bökött a képernyőkre a nagydarab, bajszos fickó. – Apropos, Archie, köszö az ébresztőt. Ha az átkozott személyzetis megint rajtakapna, tuti a fizetéslevonás!

– Szívesen – bólintott a megszólított.

A szája sarkában kaján mosoly jelent meg.

– Most meg mit vigyorogsz?

– Semmit. Csak mindketten tudjuk, hogy mitől vagy ennyire álmos. Máskor éjszaka tessék egy keveset aludni is.

– Jól van, jól van, de ne ez legyen a fő téma a kantinban, ha megkérhetlek! – mormogta a nagydarab.

A munkatársa nem szólt semmit, csak egykedvűen megrándította a vállát, és bámulta tovább a képernyőket. Mivel egyebet nem tehetett, Gregor Livingstone szintén a feladatára próbált összpontosítani. A nagy felbontású monitoron csaknem ugyanaz a kép látszott: acélkarok lendültek előre, és zúzták, aprították a szürke sziklát. Négy egyforma, automata bányászgép rágta bele magát a kőzetbe, a képernyőkön csak a haladási sebesség és a karok ritmusa különbözött. Hiába bírt nagy jelentőséggel a munkája, ez a tény semmivel sem tette izgalmasabbá.

Greg a képernyő sarkában villogó órára nézett: mindjárt hajnali öt óra. Már csak három óra kell kibírnia, és mehet végre a kabinjába aludni. Habár

Mary is akkor végez, szóval az alvás nem is olyan biztos! Forróság öntötte el a mellkasát és az ágyékát, ahogy Maryre gondolt: nőstényördög az a csaj, munkában és szerelemben egyformán szilaj, akár egy vad, betörtetlen musztáng!

Greg gondolatai a munkájától egészen távol fekvő területre kezdtek elkalandozni, mikor a műszerfalon hirtelen kigyulladt egy piros lámpa, és idegtépően hangos vészjelzés szólalt meg.

– Hogy az a...! Mi a franc ez? – szaladt ki a száján.

– A hármás monitor, nézd a hármás monitort! – kiáltotta Archie.

A képernyőn az látszott, ahogyan a bányászrobot előtt az alagút alja egyszer csak repedezni kezdett, és hamarosan beomlott, helyén koromfekete, széles rés keletkezett. Az automata gépezet azonnal hátramenetbe kapcsolt, de elkésett: a járat falai elindultak hátra-felfelé, és a hatalmas robot orral előre a nyílásba csúszott. Az elülső kamera néhány hosszú másodpercig csak a feneketlen mélységben elvesző fénycsóvát közvetítette, aztán a jel megszűnt, és a képernyőn megjelent egy lakonikus felirat: „End of transmission”.

– Jézusom, hova lett a gép?! – kapott a fejéhez Archie Kaminski.

– Honnan a nyavalyából tudjam?! – vágta rá Greg. – Ne sápítozz, hanem riadóztasd a készenléti csapatot! Gyerünk!

Miközben beszélt, Livingstone felvette a telefont, és lenyomta az egyes gombot. Bajsza alatt folyamatosan mormogott:

– Miért pont az én műszakomban? Istenem, miért pont az enyémben?

A vonal másik végén egy álmos és meglehetősen ingerült hang szólalt meg:

– Ki az? Ajánlom, hogy fontos legyen! – recsegte a főmérnök.

– Gregor Livingstone vagyok, uram. Bocsánatot kérek a zavarásért, de rendkívüli esemény történt, és a szabályzat negyedik pontja szerint nekem

mint ügyeletes műszakvezetőnek, kötelességem...

– Ne húzza az időt, ember! Mondja már!

– Uram, a hármás Vakond eltűnt.

– Mi az, hogy eltűnt? Elpárolgott? Jelentsen értelmesen, Greg.

– Bocsánat, uram. A jelek szerint rátévedtünk egy nagyobbacska üreg tetejére, ami beszakadt a robot alatt. A gép alázuhant, az összeköttetés megszűnt.

A főmérnök csak némi hallgatást követően szólalt meg:

– Semmit sem fogunk a gép felől?

– Semmit, uram.

A vonal túlsó oldaláról halk nyögés és egy elfojtott káromkodás hallatszott. Rövid gondolkodás után Paul Swenson főmérnök sorolni kezdte a teendőket:

– Ok, Livingstone, értesítse a készenléti csapatot, induljanak a helyszínre! Vigyenek lézeres távolságmérőt és annyi kötelet, amennyit csak össze tudnak szedni! Ébressze fel a kutatási részleg ügyeletesét, és szintén irányítsa a helyszínre! Külön utasításig a szomszédos Vakondok álljanak le! Mihamarabb tudnunk kell az üreg méretét és kiterjedését. Ennyi, végrehajtani!

Reggel hét órakor a NASA fennhatósága alá tartozó Moon Mining Company minden munkatársa talpon volt, és izgatottan tárgyalta a szokatlan esemény körülményeit. Ki látott már olyat, hogy a gyakorlatilag monolit bazalttrétegben egy ekkora barlang rejtőzzön? És mekkora esély volt arra, hogy egy Vakond pont a tetejére tévedjen? Az összes képernyőn a helyszínről közvetített képek pörögtek, a műszak után kávézgató vagy épp reggelijüket fogyasztó alkalmazottak egy emberként az élő adást bámulták. Kíváncsiságuk érthető volt: bazaltot bányászni, azt megolvasztani és a

kívánt formára újraönteni, nem tartozott a legszórakoztatóbb munkák közé. Fárasztó és felettébb egyhangú tevékenység volt ez, főképp azóta, amióta a hajó külső burkolatához szükséges több száz lemezre került a sor.

Maga a bánya a Mare Nubium keleti csücskében, egy régi becsapódási kráter fedezékében helyezkedett el. Azért itt, mert anno az Imbriumi korszakban ezt az egész területet egynemű bazaltláva öntötte el. A főépületek, olvasztókemencék, műhelyek, raktárak, lakó- és gyáregységek a természetes mélyedés közepébe kerültek, a tárnák sugár irányban a kráter falába lettek fúrva.

Sokféle arcot lehetett látni a közös ebédlőben: volt itt fiatal és tapasztalt, fekete, hindu, európai és persze szép számmal keleti származású is. A mérnökök, technikusok, egyszerű melósok és korpás bajszú rendszergazdák általában jól elkülönülő csoportjai most összekeveredve tolongtak a képernyők előtt. Sok tekintetben különböztek egymástól, ennek ellenére nem volt köztük egy sem, kinek szívét ne töltötte volna el a büszkeség, ahányszor csak tekintete a Hold közelében lebegő „Éjféli Csillagra” tévedt. A gigászi hajó törzse, gerince, bordázata és burkolata épp abból a bazaltból készült, amit ők bányásztak és dolgoztak fel. A megfelelő eljárással felkészített kőzet sok tekintetben erősebb volt az acélnál is, ráadásul a Hold gyenge gravitációjának köszönhetően pályára állításának költsége a Föld felszínéről felhozott acélénak töredékébe került.

Az emberek némelyike bosszús, némelyike gondterhelt arcot vágott. Hogyisne! A hajó már majdnem kész, most meg jön ez a baleset, és felborítja a terveket! Nyolcból három Vakond üzenen kívül van, ezzel ugrott a kitermelés majd negyven százaléka, vele együtt az építés üteme és az átadás időpontja is. A megrendelő pedig átvételkor fizet! Oda a prémium és a rég várt szabadság! Oltári pech! De ettől függetlenül mindegyikük nagyon is kíváncsian figyelte az eseményeket. A sarokban, saját készítésű Earl Grayt kortyolgatva, Greg Livingstone hegyezte a fülét.

– Mit lát odalent, Mariacchi? – hallatszott a főmérnök hangja, miközben

a képernyőn egy sisakkamera által közvetített kép látszott.

A bányászrobot által vájt alagút végében legalább húszméteres hosszúságban hiányzott a járat alja. A megszólított illető óvatosan közelített a tátongó rés pereméhez:

– Még nem látok semmit, főnök, közelebb kell mennem. Pár perc türelmet kérek – szólalt meg egy fiatal női hang a hangszórókban.

A sötét rés imbolyogva közeledett, egy pillanatra látszott az is, ahogy a felderítő hátratekint, és megigazítja a derekára erősített kábelt.

– Most fogjátok erősen, fiúk! – szólta a nő, és a nyílás szélén egyensúlyozva bedőlt a barlang irányába. A kábel megfeszült, és a szkafanderes amazon az alatt tátongó feketeségre irányította a kameráit meg a lézeres távolságmérőt. A képernyő elsötétült, a sisak erőtlen reflektora nem érte el az üreg alját.

– Próbálom lézerrel! – kommentálta saját mozdulatait Mary Mariacchi, és előrenyújtotta az eszközt, amelynek apró kijelzőjén folyton változó számok jelentek meg. A képernyők előtt tolongó nézőközönség lélegzetét visszafojtva várta az eredményt.

– Háromszáztizenkettő-háromszázharminc méter között ingadozik, a talaj valószínűleg egyenetlen – jelentette Mary. – Jó kis üreg ez, uram! Mit tegyünk most, főmérnök úr?

– Fel kell térképeznünk a barlangot, mert ameddig nem ismerjük a pontos kiterjedését, a kitermelést a szomszédos tárnákban biztonsági okok miatt nem folytathatjuk. Mariacchi, a csapatával építsenek ki egy drótkötélpályát, aztán nézzenek szét odalent! A barlangról háromdimenziós modellt kérek holnap reggelre, vegyenek mintákat a falakat képező kőzetekből, és ha szükségesnek látja, végezzenek próbafúrásokat. Apropó, hátha maradt valami menthető a Vakondból. Maradjanak ott, máris küldök egy brigádot a szükséges eszközökkel. Munkára, emberek, nagyon le vagyunk maradva!

Két órával később már javában tartott a nappali műszak, de az ebédlő mégis dugig volt: minden szabad ember a képernyőket leste. Mary egy fémketrecben elindult a barlang alja felé, az imbolygó tákolmány tetején négy erős fényszóró igyekezett átűtni a sötétséget. Az aprócska fénypont lassan kúszott lefelé a hatalmas, sötét üreg gyomrában, hosszú percek teltek el, mielőtt odalent bármi is láthatóvá vált volna. Először a Vakond roncsain csillant meg a fény, aztán lassan kirajzolódtak a részletek.

Az üreg alja leginkább egy köerdőre emlékeztetett. A fantasztikus, bizarr alakú sziklák egy avantgárd szobrász drogos delíriumának legbizarrabb termékeit idézték, mindenhol szétágazó, pengeéles formák ágaskodtak, melyek helyenként egészen faágszerű alakot vettek fel. A furcsa kövek hol sűrűbben, hol ritkábban borították az üreg egész alját, csak az alázuhant óriásgép mellett vált láthatóvá némi tiszta terület. Mary megszólalt:

– Főnök, a Geiger-számlálóm kezd kiakadni! Gyanítom, hogy a robot energiacellájának annyi!

– Vettem. Ereszkedjen le minél távolabb a roncsról! – szólta az utasítás.

A ketrec nagyot zökkenve talajt ért. A barlang alját vastag rétegben apró kavicsok és homok borította. Mary kiszállt, keresett egy kiálló, szilárd sziklapadot, és kampóbelövő segítségével négy nagyobbacska szöveget lőtt bele a talajba, majd hozzájuk rögzítette a ketrec acélkábelének végét.

– Feszíthetitek! – jelezte a lány.

Az ujjnyi vastag acélsodrony vibrálva megfeszült, s ezzel a kötélpálya elkészült. A Hold kis gravitációja mellett teherbírása bőven elegendő lesz emberek és kisebb eszközök szállításához. A munka végeztével Mary tartott egy kis szünetet, és körbeforgatta a kameráját: a táncoló árnyékok miatt a látvány egészen szürreálisan hatott.

– Látjátok ezt? Hát nem gyönyörű?

– Mariacchi, nem turistaúton van! – dörrent rá a főmérnök, de nem volt

él a hangjában, mert nyilván neki is tátva maradt a szája.

Egy másik hang is bekapcsolódott a beszélgetésbe. Mindenki azonnal felismerte, mert köszönhetően rendkívüli tudásának és igen kellemes modorának, na meg a rendszeresen tartott előadásainak, a geológiai részleg vezetője, Viktor Kurcsátov nagy népszerűségnek örvendett a személyzet körében.

– Kisasszony, kérem, nem irányítaná a felvevőt a legközelebbi sziklára? Köszönöm. Nos, ez nagyon szokatlan. Ezek a képződmények leginkább egy posztgenetikus, karsztosodó sóbarlangban lennének helyénvalóak, semmiképp sem egy bazalttréteg közepén. Pláne nem a Holdon, ahol nincs víz, ami korrodálná vagy erodálná a kőzeteket. Kérem, Mariacchi kisasszony, küldjön egypár mintát ezekből a felszínre, és feltétlenül hozzon pár marékkal a talajt borító törmelékből is. Ránézésre ez ugyanaz a bazalt, amiből ez az egész plató épül fel, de fogalmam sincs, mi hozhatta létre ezeket a furcsa formákat. Felettébb kíváncsi lennék arra a folyamatra, ami ilyen formájúra faragta őket. Felettébb kíváncsi!

– És mit tudsz mondani még a barlangról, Viktor? – kérdezte a főmérnök. – Stabil? Biztonságos? Dolgozhatunk felette, vagy jelöljek ki új tárnavalakat?

– Ezekre a kérdésekre még nem tudok válaszolni, Paul. Nincs hozzá elég adatom – válaszolta a geológus.

– Ez esetben ne szaporítsuk feleslegesen a szót, hanem lássunk neki a kutatásnak. Mariacchi, küldje vissza a kosarat, maga pedig vizsgálja meg a roncsot! Gyerünk, emberek! Szoros a határidő – adta ki az utasítást a főmérnök.

Mary közelebb merészkedett a lezuhant óriáshoz, és felállított néhány reflektort a gép körül. Mikor jobban szemügyre vehette, valami szokatlant vett észre: a szétzúzott Vakond egy tekintélyes méretű, olajosan csillogó, koromfekete tócsában hevert. Az anyag felszíne finoman fodrozódott, amit

helyenként kisebb áramlatok, örvények törtek meg.

– Ti is látjátok ezt? – kérdezte Mary.

– Igen, látjuk – válaszolta a főmérnök. – Érdektelen. Biztos a Vakondból ömlött ki. Menjen közelebb, és vizsgálja meg a roncsot!

Mary elindult a roncs felé, a képernyőkön egyre nőtt a fémhalmaz mérete. Egyszer csak egy izgatott hang szólt bele az éterbe:

– Állj, egy lépést se! A Vakondokban nincs semmilyen folyadék. A reaktor hőcserélője folyékony nátrium-kálium ötvözet, emellett a vákuumra való tekintettel minden mozgó alkatrésznél grafitalapú száraz kenést alkalmazunk. Az ott nem a gépből való.

– Poljakov, a frászt hozta rám! Hol járt eddig? – dörrent rá a főgépészre Swenson.

– Itt vagyok a járatban, uram, pont ott, ahova küldött, csakhogy megint beragadt ez az átkozott csörlő, ezért fél szemmel a javítását kellett felügyelnem. A témánál maradva: a Vakondban egyáltalán nincs semmilyen folyadék, mert mindent száraz kenőanyagokkal oldottak meg, a hagyományos hidraulika helyett viszont elektromyotikus meghajtást alkalmaztak. Bármi is az, nincs a géphez köze.

– De akkor mi lehet?

– Én aztán honnan tudjam, uram? Gépész vagyok, nem geológus.

– Kurcsátov?

– Ránézésre kőolajnak látszik, de az lehetetlen, hisz a Holdon vagyunk. A felszínfodrozódásból ítélve eléggé sűrű lehet az anyag, bár minta nélkül ezt nehéz megmondani. Mariacchi, hozhatna belőle egy keveset, hadd vizsgáljam meg.

– Már bocsánat, uram! – szólt közbe Mary Mariacchi. – Felszíni hullámváz légkör nélkül? A barlangban is ugyanolyan légüres tér van, mint a Hold felszínén.

– Józan gondolat, Mariacchi – szólott Swenson elgondolkodva. – Jobb lesz, ha nem közelít ahhoz a valamihez. A gép odavan, a reaktora menthetetlen, pedig az a legértékesebb része. Tudomásul kell vennünk a veszteséget, és tovább kell lépnünk. Hét Vakonddal is bírjuk tartani a kitermelés szükséges ütemét, a sugárzás miatt egyébként sem érdemes erőltetni a dolgot. A pocsolýára pedig ráküldjük Meiszner a kémcsöveivel, majd ő kideríti, mivel van dolgunk. Téma lezárva. Maga meg a csapata haladéktalanul lássanak neki a barlang feltérképezésének. Ez a feladat prioritást élvez, minden más várhat. Újra kell indítanunk azokat a bányagépeket! Munkára, emberek!

Persze, egy kamerát azért hagyhat ott, jobb lesz szemmel tartani ezt a valamit.

A következő huszonnégy órában tizenhét kétfős csapat bejárta a barlang minden zugát, lézersugarakkal tapogatta le minden szegletét, falát és kiszögellését, minek köszönhetően a központi számítógép fokozatosan megalkotott egy háromdimenziós modellt. Az üreg csaknem négy kilométeres átmérővel bírt, és formája egy gigantikus gomba kalapjára emlékeztetett. A széleken is ugyanazok a szokatlan sziklaképződmények uralták a terepet, mint a központi részeken, a peremeken pedig úgy nézett ki a bazalt, mint az ementáli sajt. Mindenhol a megmagyarázhatatlan erózió nyomait lehetett megfigyelni, és bár annak eredetére továbbra sem derült fény, Kurcsátov ingerülten csak a vállát vonogatta. Attól a perctől kezdve, hogy a bányászatot újra el lehet indítani, a téma iránt az érdeklődés jelentősen megcsappant.

A Vakond gyakorlatilag a barlang kellős közepén zuhant alá, és attól a pillanattól ott is maradt, immár mindenki által elhagyatva. Csak Meiszner, a

kutatási csoport feje (nagy szó, ketten voltak a csoportban!) molyolt még valamit a gép körül. A többtonnás gépezet becsapódásától a talajban sekély kráter keletkezett, ezt töltötte fel az olajos anyag. A tudományos tiszt körberakta a pocsolját a laborból lehozott mindenféle műszerrel, mintákat gyűjtött, és kísérleteket végzett. Meiszner nem tartozott a szószátyár emberek közé, hónapok alatt annyira megszokta a kutatási részleg magányát, hogy gyakorlatilag lemondott a beszédéről. Kollégájával ugyanis felváltva voltak szolgálatban, ezért műszakváltáskor csupán napi öt-tíz perc erejéig találkoztak, rajtuk kívül pedig a kutya sem járt be a laborba.

A köpcös, pocakos ember éppen egy hosszú karral bökdöste a pocsolját, amikor Mary Mariacchi ismét a barlangba érkezett. A lány eligazította a beosztottjait, gyorsan kiosztotta köztük a feladatokat, de közben a tekintete többször is a szerencsétlenkedő tudósra tévedt. Végül, megszánva az öreget, közelebb lépett, és megkérdezte:

– Meiszner úr, segíthetek valamiben? Épp ráérek egy kis ideig. Mit akar azzal a rúddal?

– Semmi különöset, kedvesem, csak meg akarom mérni ennek a pocsoljának a mélységét. Nagyon hálás lennék, ha segítene! – kapta fel a fejét a tudós az ajánlat hallatán.

– És az miért fontos?

Meiszner egy darabig hallgatott, aztán végül válaszolt:

– Valami nagyon nem stimmel ezzel az egésszel.

– Pontosan mi nem stimmel vele? – kérdezte Mary csodálkozó tekintettel.

A kutatási részleg feje eleinte csak méregette Maryt, aztán lassan és tagoltan magyarázni kezdett:

– Kezdjük ott, hogy nem lehet folyadék az, amit látunk. Vákuumban, mínusz százharminc foknál nagyon kevés anyag marad folyékony halmazállapotú, és ez nem lehet a szóba jöhető anyagok közül egyik sem.

Másodszor: nézze meg a roncsot! Még ha el is fogadjuk azt, hogy a bányarobot jelentősen roncsolódott a becsapódáskor – magyarán szétlapult a sziklán –, akkor sem érthető a folyadékba való belemerülésének mértéke. Nézzen rá! Törzsének több mint a fele merült a felszín alá, és úgy néz ki a gép, mintha egy mély tóban merült volna el, nem pedig pár centi mély pocsolyában. Emellett az már végképp megmagyarázhatatlan, hogy folyamatosan süllyed tovább! Tegnap óta az első észleléshez képest tizenhét százalékkal merült mélyebbre. Érthetetlen! És itt van még a sugárzás kérdése is.

– Azzal meg mi a baj?

– Nézzen a számlálójára, kisasszony!

– Nézem – mondta Mary, és szeméhez emelte a szkafander jobb alkarján elhelyezett műszer kijelzőjét. – Semmi különös, csaknem normális sugárzási szint. Nincs veszély.

– Ah-há! – ugrott egy helyben a tudós, mutatóujjával a magasba bökve. – Pont erről beszélek! A Vakond reaktorháza eséskor megrepedt. Emlékszik a tegnapi értékekre? Hová lett a sugárzó anyag?

Erre Mary már nem tudott mit válaszolni, mert tegnap tényleg igen komoly sugárzást mutattak a műszerek. Közelebb merészkedett a fekete anyag pereméhez, és a felszínétől pár centire meglengette karját a szkafander ujjára erősített Geiger-számlálóval. Semmi, a skála a szokványostól alig valamivel magasabb háttérsugárzást mutatott. A folyadék szenvtelenül kavargott, ügyet sem vetett az ember közelségére.

– Mit kéne tennem? – jutott döntésre a lány.

Meiszner felélénkült, rövid lábacskaín az asztalához sietett, és leemelt onnan egy három méter hosszú műanyag rudat. Az eszközt Mary kezébe nyomta:

– Nézze, kedvesem, koromnál és alkatomnál fogva bizonyos dolgok nem mennek nekem. Nagy segítségemre szolgálna, ha fel tudna mászni arra

a kiálló sziklára, onnan a Vakondra ereszkedne, és körbetapogatná a talajt a roncs körül. Mintha csak mélységet mérne a zavaros vízben. Menni fog?

Mary tekintetével végigkövette a feltételezett útvonalat: egyhatod földi gravitációnál, köszönhetően a rendszeres edzésekkel töltött hosszú óráknak, a feladat nem jelentett számára igazi kihívást.

– Rendben, megteszem. De fél óránál többet nem áldozhatok önre, doktor, mert a főnök leszedi a fejem. Tudja, milyen, ha munkáról van szó.

– Kérlelhetetlen rabszolgahajcsár, az egyszer szent! – válaszolta a tudós.

– Bár fél óra egészen biztosan elegendő lesz. Még egyszer köszönöm!

Mary magához vette a mérőrudat, és megkerülve a roncsot, könnyedén felszökkent az egyik ferdén megdőlt sziklára, onnan egy hosszú ugrással átlibbent a gép gerincére. A köpcös emberke irigykedve nézte elegáns mozgását.

– Kezdem, Meiszner úr! – szólt a lány, és elkezdte módszeresen szondázni a talajt a Vakond körül.

Ahogy haladt körbe, és mondta az értékeket, az arca egyre gondterheltebb lett: a mélység sehol nem haladta meg a negyven centimétert, viszont az öt és fél méter átmérőjű gépnek már több mint a fele bele volt merülve. Még a szkafander üvegén keresztül is látszott az arcán a fokozódó döbbenet. Mary egy kis időre félbeszakította munkáját, mikor a kettéhasadt törzs azon helyéhez ért, ahol anno a reaktor helyezkedett el. Kezét a résbe dugva többször is ellenőrizte a sugárzást.

– Most már elhiszi nekem, kisasszony, hogy itt valami nagyon szokatlan folyik? – kérdezte Meiszner.

– Nem az a fontos, hogy én elhiszem-e, hanem az, hogy hová lett a sugárzó anyag, és mi szívta fel a maradék radioaktivitást. Amit itt tapasztalok, az egyszerűen nem lehetséges. Azonnal értesítenem kell a főmérnököt! Amíg nem tisztázzuk az ellentmondásokat, minden munkátot veszélyesnek ítélek ezen a területen. A felszínre kell parancsolnom az

embereimet. Pakoljon maga is, doktor! – szólt a lány, és elindult visszafelé.

Mikor már félúton járt, a roncs egyik meggörbült páncéllemeze megbillent a lába alatt, és Mary elvesztette az egyensúlyát. Megpróbálta visszanyerni a stabilitását, de a lemez levált a törzsről, és lassan megindult a fekete lé felé.

– Mary, vigyázzon! – jött a megkésett figyelmeztetés.

Míg Meiszner a meglepetéstől megkövültén a parton állt, a lány szétvetett végtagokkal a pocsolyába pottyant, és teljesen alámerült.

– Jöjjön ki! Azonnal jöjjön ki! Kisasszony, hall engem? Másszon ki abból a szarból! – kiabálta a rádiójába az öreg tudós, aztán csatornát váltott, és folytatta az ordítóaszt:

– Itt Meiszner, segítséget kérek! Vészhelyzet, vészhelyzet! Mariacchi beleesett a Vakond melletti fekete folyadékba. Alámerült, nem látom! Ismétlem: nem látom! Segítséget kérek, azonnali segítséget kérek! Jöjjön már valaki, egyedül nem boldogulok!

A köpcös ember kezait tördelve tehetetlenül a tócsa szélénél futkosott fel s alá.

– Nyugalom, doktor! Kutya bajom – szólalt meg egy ismerős hang, és Mary kiemelkedett a tócsából.

A folyadék a lány térdéig ért, és első pillantásra ártalmatlannak látszott. Mary körbenézett, és lábával a talajt tapogatva lassan elindult kifelé a tavacskából.

– Kisasszony, tényleg nincs semmi baja? – kérdezte remegő hangon Meiszner.

– Hisz láthatja, még a...

– Mi a nyavalya folyik odalent? – robbant be az éterbe az ügyeletes műszakvezető hangja. – Jelentést kérek! Milyen természetű a vészhelyzet? Mi történt pontosan?

– Ööö, kérem, már nincs semmi veszély. Bocsánatot kérek a pánikért, de Mariacchi kisasszony belepottyant a tócsába a Vakond tetejéről, és alámerült. Én azt..., azt hittem, hogy baja esett. Bocsánat, tévedtem. Mindjárt kiér – makogta az egészen zavarba jött Meiszner.

– Na ne szórakozzon velem, doki! Akkor kell az a segítség, vagy sem? Világos választ várok! Mariacchi, maga meg mit keresett a roncs tetején? Nem oda szólt a beosztása! Ezért még számolunk. Most pedig mars dolgozni! Meiszner, még mindig várom a választát.

– Nem kell, nem kell! Még egyszer ezer bocsánat a pánikért. Nem kérünk segítséget – hadarta a tudós.

– Én nem sietnék annyira ezzel a kijelentéssel – szólalt meg Mary, és volt a hanghordozásában valami, amitől Meiszner ereiben megfagyott a vér.

A lány még mindig a tócsában állt, és lábai körül egyre erősödő bugyborékolás látszott.

– Esik a szkafander belső nyomása. Ereszt a csizmám – állapította meg tárgyilagosan a lány, és a következő pillanatban a pocsolja felrobbant körülötte.

A kiáramló levegő hatására a folyadék hirtelen eltávolodott a lábaitól, aztán az egész felszíne vadul hullámsani kezdett, és feltornyosodva a lányra rontott. Egy halk sikoly hallatszott még a rádióban, aztán csend... Ott, ahol a lány állt az előbb, egy három méter magas örvény kavargott. Nem omlott le, nem folyt szét, hanem folyamatosan gyorsulva megindult Meiszner felé.

– Jézus, segíts! – motyogta halálra rémülten az öreg.

Az örvény a tavacska partján felsorakoztatott asztalokra és állványokra rontott. Léggör híján a rombolásnak nem volt hangja, de a talaj remegéséből nagy tömegek mozgására lehetett következtetni. A fekete massa pillanatok alatt elnyelte az útjába került világítótesteket, és Meiszner munkaszála felé vette az irányt. A tudós odaugrott a hordozható számítógépes modulhoz, beütött néhány parancsot, kirángatta a kábeleket, és

szerzeményét átölelve, menekülőre fogta a dolgot. A sisakjában szünet nélkül ordított a rádió:

– Meiszner, mi folyik ott? Meiszner, hall engem? Helyzetjelentést kérek! Miért nincs kép? – ordította az ügyeletes. – A telemetria szerint Mariacchi életfunkciói leálltak, NEM VER A SZÍVE! MEGHALT! Johann, semmilyen képet nem kapunk a roncsból, válaszoljon végre!

A köpcös alak a pocsolyától csak jó kétszáz méternyire állt meg. Rémülettől és futástól lihegve jelenteni próbált:

– Itt Meiszner! Élek, de Mariacchi... Mariacchit elnyelte a folyadék. Olyan gyorsan történt! Semmit sem tehettem! Semmit! Előjött az örvény a tóból, és elkapta... Aztán szétrombolt mindent a parton! Lámpákat, kamerákat, mindent. A számítógépet megmentettem, de az összes többi műszer odalett – hadarta levegőért kapkodva Meiszner.

– Johann, nyugodjon meg, vegyen egy nagy levegőt, és azonnal kapcsolja be a sisakkameráját! – érkezett az utasítás.

– Rendben, csinálom – fordult szembe a ronccsal Meiszner, és a sisakjához nyúlt.

Marynek nyomát sem lehetett látni. A Vakond maradványai úgy néztek ki, mint egy zátonyra futott hajó gerince a viharos tenger partján: oldalra dőlve feküdt, rázkódott a fekete hullámok dühödt csapásai alatt, és szép fokozatosan darabjaira hullott szét. Az örvény még mindig a folyadék felszínén tombolt, igaz, sokat veszített magasságából. A part olyan üresen tátongott, mintha valaki tisztára söpörte volna. A látottak alapján az ügyeletes tiszt azonnal döntött:

– Figyelem, emberek! Haláleset történt. Rendkívüli állapotot jelentek be! Életbe léptetem a négyes vészhelyzeti protokollt! Ismeretlen eredetű veszély! Ismeretlen eredetű veszély! Minden, a barlangban tartózkodó személy haladéktalanul menjen a lifthez! Evakuálunk, ismétlem, evakuálunk! Egyes és hármas mentőcsapatnak riadó! A helyzet tisztázásáig

minden egyéb tevékenységet és munkátot felfüggesztek! A szolgálaton kívüli személyzet maradjon a szálláshelyén! Tudtom nélkül senki sem mehet sehová!

A barlangban rekedt emberek egy pillanatra megdermedtek, aztán fegyelmезetten a felvonó felé indultak. Odaérve sem tolongott senki, nem lökdöste az előtte haladót, hanem szép sorjában beszállt a kabinba, és hatos csapatokban indult felfelé. Húsz perc múlva az utolsó csoport épp elindította a csörlőket, amikor a fekete massa váratlanul abbahagyta a roncs gyötrését, és a felvonó irányába vetette magát. Egy hosszú, egyre vékonyodó nyúlványa hamarosan elérte az acélsodronyt, és elkezdett rajta felfelé folyni.

– Központ, látjátok ezt? – kérdezte az egyik munkás. – Ez a valami jön utánunk! Mit tegyünk, központ? Mi az utasítás?

– Húzzatok el onnan, de nagyon gyorsan! – jött a válasz.

– Azon vagyunk, de úgy néz ki, hogy ezzel az izével csaknem egy időben érünk fel az alagútba. Mi van, ha tovább akar menni?

A beszélgetésbe egy ismerős hang kapcsolódott be:

– Ne foglalkozzanak vele, ez nem a maguk dolga! Csak jussanak ki mind élve! Ha felérnek, amilyen gyorsan csak tudnak, hagyják el az alagutat, mert be fogom robbantani a járatot. Világos?

– Értettem, központ. Felérünk, futunk, robbant. Világos, főmérnök úr!

Felérve a munkások azonnal kicsapták a liftketrec ajtaját, és nekiiramodtak. Nagyokat szökellve haladtak, de még így is látták a padlón tekergő kábeleket, melyek négy narancssárga, arasznyi dobozhoz vezettek. A keresztfolyosóban belefutottak egy nagyobb csoport ácsorgó emberbe.

– Mindenki kiért? Senki sincs odalent? Rendben. Robbantás öt perc múlva! Mindenki hagyja el a tárna területét, ki a felszínre, emberek, indulás! – osztotta a parancsokat Swenson, és példát mutatva elindult a kijárat felé.

Kint félkörben egy sor jármű és munkagép sorakozott a bejárat előtt. A főmérnök bepattant a legközelebbi holdjáróba:

– Lássam a képet, Livingstone – mondta a főnök, és letelepedett a műszerfal elé.

– Máris, uram.

A központi képernyőn az alagút vége jelent meg: a fekete anyag már felért, és teljesen belepte az ideiglenes lift állványzatát. A folyadék kavargott, hullámozott, és igyekezett gömbformát felvenni. Jó ideig semmi sem történt, de végül a massa elindult kifelé.

– Robbantás, robbantás! – kiáltotta a főmérnök, és megnyomta a kezében tartott távirányító gombját.

A föld megremegett, a hegy megvonaglott, a járatból kilövellt egy porfelhő. Sokáig csend honolt, senki sem szólt egy szót sem. Az elsötétült képernyőt bámulva végül megszólalt Paul Swenson főmérnök:

– Most már gyászolhat, Greg. Mind gyászolhatunk.

Nem egész két nappal a tragikus eseményeket követően a központi épület tanácstermében összeültek a szakértők. Egy részük testi valójában, másik részük csak virtuálisan volt jelen. Swenson, Kurcsátov, Poljakov és Meiszner képviselték a bányatársaságot, a NASA részéről a kérdés elemzésére Arnold és N'Goro professzorok lettek kijelölve, külső meghívottként pedig Jacques Moret, a CERN vezető akadémikusa és fizikus csapata erősítette a mezőnyt. A Földön tartózkodó szakértők nagyméretű képernyőkről tekintettek le az MMC embereire. Swenson szót kért:

– Uram, engem nem a jelenség elméleti háttere érdekel, hanem az embereim biztonsága és a termelés folytonossága. Meg tudja valaki válaszolni nekem azt az egyszerű kérdést, hogy mi a fene ez a fekete anyag?

Mennyire veszélyes, és miképp tudom elpusztítani, esetleg elszigetelni?

Moret akadémikus megköszönte a torkát:

– Főmérnök úr! Az ön aggodalma érthető, de meg kell értenie azt is, hogy itt valami egészen újszerű jelenségről van szó, és ameddig nem ismerjük a dolog elméleti hátterét, addig nem is szolgálhatunk önnek gyakorlati tanácsokkal. Mielőtt kifejténénk az álláspontjainkat, javasolom, hallgassuk meg Meiszner kolléga összefoglalóját, mivel jelen pillanatban ő rendelkezik a legalaposabb ismeretekkel a témával kapcsolatban. Vitatkozni ráérünk a tények birtokában is. Van ellenvetés? Nincs? Kérem, Johann!

Meiszner rettenetesen fáradt, megtört ember benyomását keltette, és nagyon látszott rajta, hogy mennyire feszeng a ráirányuló számos szempár összütésében. Görnyedt háttal emelkedett szólásra:

– Köszönöm a szót, Jacques. Legyenek kedvesek megnyitni az általam korábban szétküldötték közül az egyes számú fájlt. Láthatják, a magam szerény eszközeivel megkíséreltem elemezni az említett anyag szerkezetét. Bebizonyosodott, hogy a vizsgált szubsztancia valóban nem folyadék. Fénymikroszkópos felvételeken világosan látszik az anyag korpuszkuális természete. Ez inkább finom homok, por, ha úgy akarják, de semmiképp sem folyadék.

Meiszner megnyomott néhány billentyűt, minek eredményeképp a képernyőkön számos, különböző nagyságú és változó szögből készült fénykép jelent meg.

– A fekete port egyforma, háromszáz mikron oldalhosszúságú, szabályos háromszög alakú lapkák alkotják. Vastagságuk harminc mikron, oldalaik lekerekítettek. Nevezzük ezeket elemi egységeknek. Végeztem színkép- és kémiai elemzést, ennek alapján a következő vegyi elemek kerültek azonosításra: bizmut, vas, szelén, réz, arzén, bárium, oxigén, kén, uránium, technécium, higany és foszfor. Bizonyára vannak bennük még szép számmal más elemek is, de az én felszerelésem ipari folyamatok

követésére, és nem alap kutatásra készült.

Elektronmikroszkóp segítségével megfigyelhetővé váltak a finomabb szerkezeti sajátosságok: a háromszögek számos, néhány molekula vastagságnyi rétegből épülnek fel, ezek miatt keresztmetszetük finoman csikozott. Feltételezésem szerint a rétegek vas-szelénit és bárium-vas-arzén oxipniktid kristályokból épülnek fel, amiket vékony réz-oxid lemezek választanak el egymástól. A lapkák élein, mintegy peremet képezve, néhány réteg a többire merőlegesen helyezkedik el. Továbbá, bár az anyagot alkotó alapelemek mérete és formája teljesen azonos, a kristályos szerkezet tekintetében több alaptípust lehet közöttük elkülöníteni. Ezen típusok azonosítása és katalogizálása még folyamatban van.

Megállapítható tehát, hogy a vizsgált anyagot igen bonyolult belső szerkezettel bíró, mikroszkopikus méretű kristályos lemezeckék alkotják. Bár a felépítésük kétségtelenül évekre biztosít kutatási alapot számos intézet számára, nem az összetételük a legérdekesebb tulajdonságuk, hanem az egymással tanúsított kölcsönhatásuk! A laborkörülmények és a helyszínen vizsgált minták között megállapítható egy alapvető különbség: a laborban megfigyelt lapkák nem mozognak. Mert igenis, jól hallották, ezek mozognak! Nyissák meg a csatolt videót! Nos, a jobb oldali képsort még az első órákban a barlangban vettem föl, a bal oldalt a laborban.

Meiszner egy pillanatra megállt, és ivott egy korty vizet:

– Jobb oldalon a kis háromszögek mozognak, a bal oldalon már nem. Sajnos a hordozható mikroszkópom felbontása nem az igazi, de digitálisan feljavítottam a képet. Nézzék, milyen gyorsan képesek a legkülönbözőbb alakzatokká összeállni! A számítógépes szimulációk szerint gyakorlatilag akármilyen formát össze lehet rakni a megfelelő számú alkotóelem birtokában. A variációk száma végtelen. Bámulus! Amorf, rendezetlen állapotban az anyag folyadékhoz hasonló alakot ölt, de véleményem szerint megfelelő körülmények között bármilyen szilárd test formáját felveheti. Az idő rövideje és az eszközpark szűkössége miatt egyelőre ez minden, amit a

felépítésükről sikerült kiderítenem. Sajnos ahhoz, hogy a mintákat eljuttassam a Földre, alacsony hőmérsékletű tárolókat kell építenem, ami eltart még jó pár napig.

Mialatt a bányatársaság kutatója szünetet tartott, Arnold és N'Goro professzorok valamin élénken vitatkoztak, de mivel kikapcsolták a hangot, nem lehetett tudni, hogy mi a vita tárgya.

– Rendben, Meiszner úr, köszönjük az alapos beszámolót – szólalt meg végül N'Goro professzor nyugodt basszusa. – Van valami elképzelése a mozgás természetéről?

– Igen, igen! Ez fontos kérdés – rázta meg a kamera előtt az ujját Arnold professzor. – Miért van a két minta között különbség? Miért mozog az egyik, és a másik miért nem? Mit gondol, Meiszner?

– Nos, kérem, a különbséget a hőmérsékletben sejtem – válaszolta az öreg. – Az első mintát a barlangban, 136 kelvinnél vizsgáltam, a másikat már benn a laborban, szobahőmérsékleten.

– Magas hőmérséklet hatására lelassul a mozgásuk? Ez némileg ellentmond a fizika általános szabályainak – mormogta N'Goro.

– Várjunk egy percet! – jelentkezett Moret professzor. – Megfigyelései szerint kizárólag alacsony hőmérsékleten észlelhető az elemi egységek részéről kinetikus aktivitás?

– Pontosan.

– Esetleg nem tapasztalt elektromos vagy mágneses tevékenységet a mozgó mintákban? Nem láttam erre vonatkozó utalást az előreküldött anyagában.

– Mert tegnap még nem álltak rendelkezésemre a szükséges adatok, professzor úr. Pont most akartam rátérni erre a részre. A vizsgálataim során természetesen bevettem minden elképzelhető érzékelőt, amihez csak hozzá tudtam férni. Nem túl finom műszerekről beszélünk, de azért érdekes eredményeket kaptam. Ime a nyugalmi állapot, amit az észlelés első óráiban

regisztráltam.

Meiszner megnyomott egy gombot a billentyűzeten, és a képernyőket betöltötte egy háromdimenziós hullámdiaagram. Az ábrán különböző magasságú csúcsok és völgyek lüktettek, némelyik egészen ritmusosan, mások látszólag összefüggéstelenül.

– Ez szintén nyugalmi állapot, de a megfigyelés tizennegyedik órájában.

A képernyőn egy másik kép jelent meg, ezen az ingadozó csúcsok száma egy nagyságrenddel többnek látszott.

– És ez... – ismét egy gombnyomás – az a kép, amit akkor regisztrált a számítógép, amikor ez az ízé megtámadta Mary Mariacchit.

A képernyőn egy rendkívül sűrű és bonyolult, vadul lüktető mintázat jelent meg.

– Azt akarja mondani, hogy az anyag elektromágneses tevékenysége spontán egyre bonyolultabbá vált? – kérdezte Moret professzor.

– Valahogy úgy, bár a változást nem nevezném spontánnak. A teljes csend és sötétség ki tudja hány évszázada után egyszerre nagy nyüzsgés vette kezdetét a barlangban. Először is: megjelentünk a helyszínen mi, ráadásul egy hatalmas gép zuhanása volt a belépőnk, minek következtében hővel és radioaktív anyaggal árasztottuk el az üreget. Másodszor: egy rakás ember dolgozott a barlangban órákon át, miközben folyamatosan kommunikált rádióon keresztül, és a beszélt üzenetek mellett az éter tele lehetett video- és telemetriás adatfolyamokkal is. Ezek mind elektromágneses természetűek. Azt is vegyük figyelembe, hogy a roncs nagyobb része egy nap alatt feloldódott a tócsában, miközben a fekete massa térfogata megduplázódott. Én is tettem ezt-azt, vizsgáltam, mintákat vettem, kísérleteztem. Ez a változás minden volt, csak nem spontán, és mi vagyunk az okozói! Bármilyen is váltotta ki, huszonhat óra alatt az objektum elektromágneses aktivitása három nagyságrenddel megnőtt.

– Kolléga, bőven adott nekünk gondolkodnivalót. Van még valami

érdemleges közlendője? – kérdezte Moret.

– A tények eddig tartottak, a többi már a hipotézisek és találgatások világába tartozik. Ez már nem az én asztalom – mondta Meiszner, és lehuppant a székre. – Illetve még valami. Amikor a Vakond a barlangba zuhant, nem volt ott semmilyen tócsa. A központi szerveren minden fontos képsort rögzítünk, ott találtam azt a képet is, amit Mariacchi kamerája akkor vett fel, amikor először belenézett abba az átkozott barlangba. Szabad szemmel semmit sem lehetett látni, de egy kicsit varázsoltam az optikai szoftverekkel, és íme, az eredmény:

A képen a barlang alja látszott madártávlatból. Középen a kettétört bányarobot feküdt, reaktora mélyvörösen izzott. Ebben a derengő megvilágításban látszott, ahogy a sziklák közül előbújva kisebb-nagyobb patakocskákban, folyamokban a már ismert fekete anyag folyik a roncs irányába. Mintha maga a sötétség támadna a gépre, mintha egy szörnyeteg nyújtóztatná formátlan csápjait a tehetetlen áldozata felé.

Hosszú hallgatás után először Arnold professzor szólalt meg:

– Uraim, halljam az elméleteket! Önnek, Meiszner úr, van valami elképzelése a tapasztaltakkal kapcsolatban?

Az öreg tudós jó ideig csak az ajkát rágta, végül megszólalt:

– Van egy elméletem, de nem merem kimondani! Még örültnek hisznek.

– Bátorság, kolléga! – nyugtattatta Arnold.

– Véleményem szerint ez egy anorganikus életforma! – bökte ki Meiszner, és behúzta a nyakát, mint aki attól tart, hogy valaki nyakon vágja.

Félelme nem volt egészen alaptalan, mivel kijelentése bombaként robbant. Mindenki egyszerre kezdett beszélni, nagy hangzavar támadt, de még azon keresztül is hallatszott a sok „badarság” és „képtelenség”. Végül Swenson felemelte a hangját, és határozottan rendre intette a tudós csapatot.

– Csak szép sorjában, uraim! Kezdjük N'Goro és Arnold

professzorokkal a NASA-tól. Fejtsék ki az álláspontjukat!

Arnold úgy vetette bele magát a magyarázatba, mintha csatába indulna:

– Ez egyszerűen lehetetlen! Soha, senki sem látott semmi olyasmit, ami akár csak utalna a nem fehérje alapú élet létezésére. Jelenlegi tudásunk szerint csakis a proteinek és a DNS képezhetik egy élő szervezet alapköveit. Minden más a sci-fi írók és filmrendezők képzeletének szüleménye! Még a feltételezés is nevetséges! Maradjunk a realitás talaján, ne kalandozzunk el a fantázia birodalmába, mert gyakorlati kérdéseket kell megoldanunk. Egyszer s mindenkorra kijelentem: szervetlen élet nem létezik, mert nem létezhet soha!

– Legalábbis a Földön – szúrta közbe Meiszner.

– Mit akar ezzel mondani, kolléga? – pattant fel Arnold professzor.

– Csak azt, hogy hiába bányászunk a Holdon évtizedek óta, mégis vajmi keveset tudunk róla. Ezt a nem csekély méretű barlangot is elnéztük, nemde? Meglehet, hogy a lábunk alatt még több hasonló üreg rejtőzik. Miért ne lehetne bennük élet, és miért ne lehetne egy életforma egészen más, mint amihez hozzá vagyunk szokva? Más égitest, más körülmények, más alapelvek! Ez itt nem Kalifornia! Legyünk nyitottabbak, az ég szerelmére!

– Még hogy nyitottabbak! Ha tudni szeretné, kedves kolléga... – vette elő a legegésebb hangját Arnold, de N'Goro félbeszakította:

– Kérlek, Richárd, koncentráljunk a feladatra. Van egy elképzelésem, amit szeretnék munkahipótezisnek ajánlani. A lapkákat alkotó anyagok összetétele hasonlóságot mutat többfajta, az iparban régóta alkalmazott, úgynevezett magas hőmérsékletű szupravezetővel. Rutinszerűen használjuk ezeket az anyagokat, bár viselkedésükben sok mindent máig sem tudunk megmagyarázni. Az a tulajdonság, hogy az elemi egységek kizárólag alacsony hőmérsékleten mozgóképesek, mindenképp további vizsgálatot igényel. Véleményem szerint lehet összefüggés eme sajátosságuk és a

szupravezetés jelensége között.

– Logikus feltételezés – csatlakozott N'Goróhoz Moret. – Magam is erre a következtetésre jutottam. A szupravezető állapot magyarázatot adhat a magas elektromágneses aktivitásra. Ha az elemi egységek képesek változó mágneses teret generálni, akkor a mozgás mértéke és iránya már csak a mező erejétől és polaritásától függ. Bár az összehangolt mozgás ténye olyan bonyolult folyamatokat tételez fel, amiket még elképzelni is nehéz. Nagyon messzire vezet ez a gondolatsor.

– Ha el is fogadom a munkahipotézist, és az önök által felhozott érveket, akkor sem látom igazoltnak a szervetlen élet abszurd teóriáját! – erősködött tovább Arnold professzor.

– Csatlakoznom kell a kollégámhoz. Az anorganikus élet gondolatát én nem tartom az ördögtől valónak, de sem munkahipotézisnek, sem kidolgozásra váró teóriának elfogadni nem tudom – nyugtatta meg Arnoldot N'Goro.

– Uraim, kerülhetnénk közelebb a gyakorlati kérdésekhez? A magas elméleteken ráérnek azután is vitatkozni, miután megoldottuk a jelenlegi válságot. Mi ez, és mit kezdhetünk vele? Ez itt a kérdés! – emlékeztette az összegyűlteket a tanácskozás céljára Swenson.

– Még nincs erre válaszuk, de én a szupravezető teóriát támogatom. A fekete anyag bizonyos tulajdonságai és szerkezeti sajátosságai erősen hasonlítanak az általunk ismert szupravezetőkére. Nem zárható ki annak a lehetősége, hogy ezen keresztül kell megközelítenünk a gyakorlati kérdéseket is – szólt közbe Moret.

– Mily finoman fogalmaz, kedves Jacques! – ragadta magához a szót Arnold. – Ez az anyag komplexitásában olyan messze áll az általunk ismert szupravezetőktől, mint... mint... mint egy gepárd a húslevestől! Nem fogadom el, hogy egyszer csak itt termett a semmiből!

– És ki állította, hogy „egyszer csak” történt a dolog? – kapcsolódott

vissza a vitába Meiszner. – Meglehet, a fekete massa a barlangban rostokol már vagy egymilliárd éve! Sőt, elképzelhető, hogy neki köszönhető a barlang létezése is. Geológiai erőkkkel ugyanis nem magyarázható a szokatlan formája és belsejének szerkezete, igaz, Kurecsátov?

A geológus egyetértése jeléül csak bólintott. Arnold professzor arca kezdett elvörösödni:

– A tanult kollégámnak nyilván erre is van egy zseniális elmélete. Halljuk, halljuk! Bár a változatosság kedvéért nem tudná alátámasztani tényekkel is?

– A tényeket már bemutattam, tisztelt uram! Ha van jobb elmélete – ki vele! Ameddig meg nem rendelkezik olyannal, ne fikázza az enyémet! – kezdett berágni Meiszner.

Swenson a fejét fogta, de végül nem bírta ki szó nélkül:

– Bökje már ki, Johann! Bizony isten, maguk olyanok, mint az ovisok! Egy ember meghalt, két napja áll a kitermelés, az „Éjféli Csillag” építése csúszik, egy ismeretlen eredetű veszélyes szubsztancia miatt be kellett robbantanom az egyik tárnát: mi kell még maguknak, hogy a feladatra koncentrálnak?!

Csend támadt. Meiszner némi fészkelődést követően belekezdett a magyarázatba:

– Mint tudjuk, a Hold korábban nem volt ennyire hideg. Sokkal közelebb keringett a Földhöz, és az árapály erőkknek köszönhetően a kőzetekben keletkező sűrűlódás nagy mennyiségű hőt termelt. Ennek következtében az olvadt mag és köpeny méretben a mait egy nagyságrenddel felülmúlta. A Föld végül úgy megváltoztatta a Hold forgását, hogy az egyik oldala állandóan a bolygó felé nézzen. Bizonyítottunk látszik az az elmélet, mely szerint a nehéz radioaktív elemek és fémek az olvadt kőzetekben fokozatosan erre az oldalra vándoroltak, és a köpeny megszilárdulását követően itt is maradtak. Kiterjedt, fémekkel és

azok vegyületeivel átitatott közetmezők alakultak ki. Ezekben a zárványokban valamikor a kihülés során a fent már említett, lemezkéket is alkotó kristályos anyagok jöhettek létre. Mivel annak idején a Hold mágneses terének az ereje a Földét is meghaladta, ez a mező a kristályokban másodlagos mágneses tevékenységet gerjeszthetett. Akadhattak olyan kristályok, melyekben a létrejött lüktető terek állandó ritmussal, ciklicitással bírtak, és hasonlókat indukálhattak a szomszédos kristályokban. Ismerünk erre példákat a fizikában. Ezt akár reprodukciós folyamatnak is tekinthetjük. Mikor a lehülés elérte a kritikus küszöböt, és működésbe lépett a szupravezetési állapot, a folyamatok felgyorsulhattak, szétterjedtek, és elektromos ellenállás híján állandósultak. Egyfajta primitív, nem szerves alapú élet jött létre. Idővel ez fejlődött tovább, megtanult mozogni, együttműködni, egyre tökéletesedett, míg végül eljutott az általunk tapasztalt szintre. Valószínűnek tartom, hogy a barlang úgy jött létre, hogy ez az életforma felhasznált minden fém- és radioaktív anyagot az egykori zárványban, és ennek köszönhetően alakult ki az üreg eróziós eredetűnek látszó belső szerkezete is. Egy idő után a felhasználható „táplálék” elfogyott, és a lapkák „alvó” állapotba kerülhettek. Meglehet, hogy ez az inaktív állapot már évezredek óta tart, hisz egy kristály életideje millió évben mérhető. Ki tudja?

A földi élettel párhuzamosan a Holdon egy egészen másfajta evolúció ment végbe. Itt nem létezik a fajok sokszínűsége, mint ahogyan az a Földön természetes. Csupán egy faj létezik, és ennek a fajnak annyira idegen a felépítése, hogy még azt sem tudom eldönteni, hogy ez különálló szervezetek csoportja, mint mondjuk egy halraj, vagy már egységes organizmus, és lemezkék a „sejtjei”. Meglehet, ez a valami két létezési formával is rendelkezik: nyugalmi állapotban a lemezkék szétszórta, egymással laza kapcsolatban tenyésznek a barlangban, rendkívüli helyzetben pedig összeállnak, és eme pokoli anyagot hívják életre. Nem tudom a válaszokat, csak kérdéseim vannak.

De amennyiben a feltételezésem helyes, akkor a kis háromszögek élelem és energia híján évezredekken keresztül inaktív állapotban „aludtak” a barlang különböző zugaiban, csak hát aztán jöttünk mi, és akkora lakomát kínáltunk fel nekik, amihez foghatót korábban nem is remélhettek. Az addig a barlangban szétszórva, hibernáltan rostokoló szervezetek egy helyre sereglettek és szoros csoportba tömörültek. Ez a tényező, a rendelkezésre álló tetemes energia és alapanyag, na meg az általunk rájuk zúdított inger áradat együttesen egy magasabb szintre emelhették a szervezettségüket. A fekete masszát mi hívtuk életre, és csak isten tudja, hol áll meg az általunk elindított folyamat!

Súlyos csend telepedett a tanácsteremre. Arnold gúnyosan vigyorgott, a többiek emésztették a hallottakat.

– Érdekes elmélet – szólalt meg óvatosan Moret professzor.

Háta mögött két fiatalabb tudós intenzíven dolgozott valamit a számítógépen. Kis idő múlva kinyomtatott papiros került a főnökük elé az asztalra. Az öreg megköszörülte a torkát:

– A dolog nem tűnik lehetetlennek, de durva számítások szerint is legalább kétmilliárd évvel korábban kellett kezdődnie a Meiszner kolléga által felvázolt folyamatoknak, hisz akkor léteztek utoljára a Holdon a szükséges feltételek. Persze, ez mind csak merő spekuláció, bizonyíték egy szál se!

– Pontosan! – szólt közbe Arnold professzor. – Hol egy bizonyíték? Ezek csupasz elméletek, sőt, üres fantáziálgatások! Mesék! Egy tudóstól elvárható minimum, hogy...

Swenson hirtelen a magasba emelte a kezét, és csendre intette a felhergelődő professzort. Másik kezét a fülére szorította:

– Várjon, Greg, bekapcsolom – mondta a főmérnök, és megnyomott egy gombot a pulton. – Beszélhet.

– Greg Livingstone vagyok, uraim. A tárna előtti őrhelyen tartózkodom.

Valami történik odabenn a járatban, de fogalmunk sincs, mi lehet az. A szeizmikus szenzorok már egy ideje jeleznek talajmozgásokat, de most már a lábunkkal is érezzük: a tárnában mozog valami. Olyan érzésünk alakult ki, mintha valaki sziklákat görgetne a járatban. Mi lesz a parancs, uram? Mit tegyünk, ha ez az ízé előmászik?

Swenson körbehordozta a tekintetét:

– Mit válaszoljak ennek az embernek, tudós urak? Mi a tanácsuk az adott helyzetben?

– Hő és mágneses tér! – vágta rá N'Goro. – Ezek minden szupravezető ösellenességei.

– Használhatják a repulziós plazmavágóikat, azok mindkét feltételnek megfelelnek: a plazma igen forró, a sugara pedig mágneses tér által modulált. Az majd elbánik ezzel az anyaggal. Bár legyenek óvatosak, mert végeredményben fogalmunk sincs arról, hogy mi is ez pontosan – tanácsolta Moret professzor.

– Ez az, plazmát neki! Az nem árthat – csatlakozott az előtte szólóhoz Arnold.

– Hallotta, Poljákov? – kérdezte a főgépészt Swenson. – Meg tudják oldani?

– Igen, uram. Máris nekilátok, uram – indult el a kijárat felé az orosz.

Swenson még egy kis ideig várt, hátha még van egyéb vélemény is.

– A tanácskozást befejezettnek vélem – szólt végül. – Minden közreműködőnek köszönöm a segítséget. A fejleményekről részletes tájékoztatást kapnak, de most, uraim, ha nem haragszanak, van egy kis dolgom. Vizontlátásra!

– Már jön is! – suttogetta rekedten Greg Livingstone, miután két marokra

fogta a plazmavágó joystickját.

A jobbján ülő Swenson vállára tette a kezét, és megszorította:

– Nyugalom, Greg. Csak akkor lőjön, ha már egészen közel jött. Tegye széles szórásra a csóvát, és ne feledje, hogy a hatótávolsága csupán tizenkét méter.

– Már alig várom, hogy atomjaira porlasszam szét ezt a rohadékot! – csikorogta Greg.

– Lesz rá alkalma, barátom. Csak csinálja úgy, hogy több áldozat ne legyen! Nem kell kapkodni – nyugtatgatta a főmérnök.

Mindketten abban az oldalfolyosóban tartózkodtak, melybe a berobbantott tárnajarat nyílt. Beljebb nem mehettek, mert a dózer a tetejére ráerősített plazmavágóval túl magasnak bizonyult. Swenson előtt számos képernyő derengett, mindegyiken az omlás látszott, különböző szögből és távolságból. Egyelőre semmi mozgást nem lehetett látni, de a talaj időnként finoman rázkódott, és hébe-hóba egy jelentősebb lökés is megremegette.

– Főnök, nézze! – bökött az egyik monitorra Greg. Az izgalomtól suttogva beszélt.

A beomlott járatot eltorlaszoló sziklák közül az egyik megmozdult. Swenson ráközelített a kamerával: a kő mögött és alatta vékony rétegben megjelent a fekete massa. Nem áttört az akadályon, hanem átfolyt rajta! Egyre több szikla kezdett mocrorgni, a remegés folytonos rázkódásba ment át. Greg bekapcsolta a plazmavágót. Két méter hosszú, kékeslilán derengő nyelv csapott a vákuumba. A szerszám bemelegedéséhez kellett még némi idő.

– Húsz százalékon vagyok! – jelentette Greg.

– Külső egységek, készenlét! – szólt Swenson a rádióba.

Arra az esetre, ha az első vonal kudarcot vallana, a járat alá lett aknázva, és a bánya kijárata előtt lövésre készen egy egész hadsereg sorakozott fel:

négy hasonló dózer plazmavetővel a tetején, és legalább ötven ember blokkolta a kijáratot.

– Itt van a drága, már jön is kifelé! Mindjárt megpörkölöm! – vicsorgott Greg, de az események nem a tervezettek szerint alakultak.

Az omlást alkotó egyik szikla hirtelen lepöckölt kavics módjára lepattant a többiről, és a gépnek csapódott. Azon a helyen, ahonnan a kő elstartolt, vadul kavargott a fekete anyag. Az ütés a masszív láncalpatat érte, így nem esett nagyobb kár, de az első után egy másik szikladarab is a dózernek csapódott, aztán még egy, és további kettő. A kabin üvege megrepedt, maga a gép egyre jobban imbolygott. Swenson káromkodni kezdett:

– Isten verje meg ezt a rohadékot! Ez kövekkel bombáz minket! Gyűjtsen alá neki, Greg! Égesse porrá!

Livingstone-nak se kellett kétszer mondani: tövig feltolta a teljesítményszabályozót, és az omlás felé irányította a plazmavágót. Mikor a sugár megközelítette a fekete anyag egyik nyúlványát, a járat szinte felrobbant: kavicsok, öklömnyi kövek és emberméretű sziklatöredékek egész zápora zúdult a bányagépre. Az egyik eltrafálta a plazmavető fűvókáját, és az kialudt. Ennek ellenére a zápor nem enyhült, sőt, az egész fal a dózer felé lendült. A monitoron egyik kamera sötétült el a másik után, a fal kérlelhetetlenül közelített. A becsapódó kövek pillanatok alatt rommá zúzták a testes gépet, Swenson és Livingstone az utolsó pillanatban ugrott ki a kabinból, és elindult a kijárat felé.

– Ez nem jött be, emberek! Készüljenek, mihelyst kiérünk, robbantsák be a főlagutat! – lihegte Swenson.

Mikor a két szkafanderes figura kiért a sötét járatból, és a többi közé vegyült, egy erős robbanás rázta meg a talajt. A bánya főlagútja beomlott.

– Nyertünk egy kis időt, emberek, készüljünk fel a védekezésre. Javaslatok? – nyerte vissza hidegvérét a főmérnök.

Hosszú csend következett, senki sem szólt egy szót sem. Eddig az

események nem érintették személyesen a jelenlévőket, legtöbbször Mary halálát is balesetnek vélték, de most már saját életüket is veszélyben érezték. Az emberek félni kezdtek, az arcokra aggodalom ült ki, és sokaknak az is eszébe jutott, hogy esetleg túl nagy fába vágták a fejszájukat. Mi lesz, ha nem tudják megállítani ezt a valamit? Mi lesz, ha nekik támad? A Föld messze van, senki sem segíthet rajtuk. Magukra vannak utalva. Hirtelen egy rekedt, gyenge hang szólalt meg a rádióban.

– Haladéktalanul kapcsoljuk be a plazmavetőket, és melegítsük fel az omlást képző törmelékét. Az megállítja majd a rohadékot, mert a forró közeten át nem tud szivárogni. Nem látványos megoldás, de a célnak megfelel. Remélem. A fekete anyag nem bírja a meleget, attól megszűnik benne a szupravezetés képessége, ami a működésének alapját képezi. Mariacchit..., Maryt is ezért ölte meg – csuklott el Meiszner hangja.

– Maga az, Meiszner? Nem megmondtam, hogy menjen pihenni? A baleset óta nem aludt egy percet sem. Az a rengeteg serkentő kinyírja! – pírított rá az öregre Swenson.

– Uram, én bírom még egy darabig, ne velem foglalkozzon, hanem a helyzettel! Kérem, kezdjünk neki, mert sok időbe telik, amíg ez a temérdek anyag átmelegszik.

– Rendben, Johann. Igaza van, a fegyelmi kérdések ráérnek. Gyerünk, fiúk, izzítsuk be a plazmát! Poljákov, gondoskodjon az energia és az üzemanyag folyamatos biztosításáról! Nem lehet tudni, mennyi ideig kell üzemeltetnünk a plazmavágókat. Legjobb lenne kiépíteni egy vezetékrendszert a bázistól idáig. Munkára!

Parancsszavak harsantak, a tömeg megmozdult, és egyszerre megszűnt egyszerűen tömegnek lenni: célzottan, tudatosan serénykedő szervezetté alakult át. A cselekvés kényszere kizökkentette a bénultságból az embereket. Mindenki tette a dolgát, és mialatt dolgozott, a féltelme egyre távolabb került. Poljákov és Livingstone felmásztak egy-egy dózerre, és

karmester módjára onnan vezényeltek a többieknek. Hamarosan felizzottak a lila plazmafolyamok, és a legközelebbi sziklák vörösleni kezdtek. A négy plazmavágó elérte a csúcsteljesítményt.

Meiszner kijelzőjén megjelent egy magánhívást jelző ikon. Swenson jelentkezett be:

– Johann, az ötleted kiváló, és működni is fog, feltéve, ha erre akar majd jönni. De mivel a fekete massa bejutott a bánya járatrendszerébe, félek, bármerre elindulhat. Miért pont erre jönne?

– Én is folyton ezen gondolkodom, Paul. Ha máshová indul, hova juthat el? Van még más kijárata a bányának? Ezt te jobban tudod bárki másnál.

– Van még két szervizalagút, meg egy régebbi próbavájt, bár meglehetősen messze. Omlasszuk be azokat is? Mit gondolsz?

– Ártani nem árthat. Küldj oda pár embert. Bár, ha figyelembe vesszük az eddig tapasztaltakat, lefogadom, hogy erre fog jönni. Eddig minden esetben egyenesen haladt, mindig a legrövidebb úton tört a felszín, a fény felé. Mi mutattuk neki az irányt, Paul.

Swenson morgott valamit, amiben sejteni lehetett néhány, a fekete anyag felmenőire tett, kevésbé hízelgő jelzöt, és bontotta a vonalat.

Meiszner kijelzőjén ismét villogni kezdett egy ikon: Greg Livingstone hívta magánbeszélgetésre.

– Hallgatom, Greg.

– Bocsánat, ha zavarom, uram, de szöveget ütött a fejemben egyik mondata. Azt tetszett mondani, hogy ez az íz a meleg miatt ölte meg Maryt. Hogy értette ezt, Meiszner úr?

– Greg, feltételezésem szerint ez a létforma fémekkel és egyéb szervetlen anyagokkal táplálkozik. Fogalmam sincs arról, miképpen megy végbe a folyamat, és könnyen lehet, hogy a táplálkozás kifejezés nem tükrözi a dolog lényegét, de a fél Vakond egy nap alatt eltűnt, és nem tudom

másra fogni, csak a fekete anyagra. Na mármost: amikor Mary belepottyant a tócsába, a csizmája egyfolytában a felszín alatt tartózkodott. És miből van a csizma hermetizáló pántja? Titán-magnézium ötvözetből. Abban a pillanatban, amikor a pánt belemártózott az anyagba, az nekilátott feloldani, míg végül a levegő szökni nem kezdett. Sajnos, a szkafteren belül lévő légkör huszonegy fokos, ami sokkal forróbb, mint amivel a fekete massa eddig találkozhatott. Égette őt, mint a tűz, ezért rontott neki Marynek. Csupán védekezett, és nem tehetett mást, mint ahogy az ember sem bírja megállni, hogy ki ne ránts a kezét a forrásban lévő vízből. Nem tudott nem reagálni. Érti, Greg?

– Igen, értem – válaszolta némi szünetet követően Livingstone. – De ettől még megölte Maryt, és nem gyűlölöm kevésbé. Köszönöm, uram, most már hagyom pihenni.

Órák teltek el a beomlott bányabejáratot eltorlaszoló törmelék felmelegítésével. A plazmaszórók addig üzemeltek, míg végül a műszerek jelezték, hogy egészen háromméteres mélységig a sziklák átmelegedtek, és a négy sugárzóból kettőt ki lehetett kapcsolni. Swenson az emberek felét pihenőre vezényelte, maga pedig elment konzultálni az MMC földi főhadiszállásával a további teendőket illetően. A parancsnokságot Livingstone-ra hagyta. A melósok között Greg nagy tiszteletnek örvendett: egyrészt mint műszakvezető, másrészt mint olyan ember, akire bármikor és bármilyen ügyben bizton lehetett számítani, harmadrészt azért, mert közülük való volt. A dózere körül most is összegyűlt pár ember, és élénk beszélgetés folyt az utolsó pár óra eseményeiről. Egyszer csak az egyik férfi hangosan felkiáltott:

– Szűz Mária és Szent József, mi az ott, emberek? – mutatott egy fehéren fénylő pontra a kráter peremén.

Minden fej a jelzett irányba fordult. A tárnajarat felett tornyosuló sziklákon emberi alak mozgott. Greg azonnal rászólt rádión keresztül:

– A kráter peremén tilos tartózkodni! Azonosítsa magát! Nem hallja?! Azonnal álljon meg!

Semmi válasz, az alak egyre távolodott, veszélyes közelségben bukdácsolva a perem szélétől.

– Látja valaki a számát? Na, csak kerüljön a kezem közé! – morgott Livingstone, és megpróbálta azonosítani az eszement szabálysértőt.

– Te, Greg, ez Mariacchi! – szólt az egyik melós, aki a plazmavágó távolságmérőjén keresztül nézte az alakot.

– Melyik Mariacchi?

– Mary, te szerencsétlen!

– Ne beszélj hülyeségeket, Gitti! Hogy lehetne Mary? Magad is láttad a felvételt.

– Ez ott Mary Mariacchi, ha mondom! Gyere, nézd meg magad! A szemednek csak hiszel.

Greg remegő kézzel tekergetni kezdte a műszerbeállító tárcsáit, igyekezőn befogni az objektívbe a tántorgó alakot. Mikor ez végre sikerült, jól szemügyre vette. Közepes termet, szabványos bányász szkfander, vállán ott a szám: 103. Mikor az alak hátat fordított neki, láthatóvá vált a felirat: Mariacchi M.

A következő pillanatban Greg bepattant a buldózerébe, hátramenetbe kapcsolt, és átszakítva az energiavezetékeket, kiment az ostromzárból. Hiába integettek neki, hiába szólongatták rádión keresztül, a gépe egyre gyorsulva, nyílegyenesen a kráterből kivezető egyetlen út felé tartott. Egy rövid tanácskozást követően hárman egy holdjáróba vágta magukat, és Livingstone nyomába eredtek. A többiek az átszakított vezeték javításának láttak neki, mert folyamatos energiaellátás nélkül a plazmacsókák kialudtak.

Greg úgy vezetett, mint egy eszelős, és húsz perccel később már fel is ért a kráter peremét képező gerincre, ott megfordult, és elindult Mary

irányába. Rádiója folyamatosan szólt: szünet nélkül szólongatta kedvesét, rimánkodott neki egy válaszáért, de egyelőre nem kapott semmit. Az embereken rossz előérzet lett úrrá, mindenki feszülten figyelte az események alakulását. Livingstone már csaknem odaért Maryhez, amikor a dózer nagyot döccenve fennakadt egy sziklakiszögellésen. Hiába, a dózer munkagépnek készült, nem terepjárónak. Greg kiugrott a vészesen megdőlt kabinból, és belekiabált a rádióba:

– A dózer kikészült! Gyalog megyek tovább! Küldjetelek értünk egy holdjárót, készítsétek elő a gyengélkedőt, és ébresszétek a dokikat! Segítsetek, fiúk!

– Nyugalom, Greg, a holdjáró úton van! Óvatosan ott a peremen, tudod, mennyire omladékonny! – érkezett a válasz valamelyik munkatársától.

– Te, Greg, van itt valami nagyon furcsa. Megpróbáltam behozni a telemetriát, de nem kaptam értékelhető adatot. A kijelzője szerint Mary szkafandere a baleset percétől online üzemben van, és órák óta igen komoly adatforgalmat folytat a központi szerverrel, de semmilyen életjelet nem közvetít! – kapcsolódott a beszélgetésbe az egyik technikus.

– Mit akarsz ezzel mondani? – lihegte Livingstone.

– Csak azt, hogy legyél nagyon körültekintő, semmi mást. Valami itt nagyon nem stimmel.

A közönség lélegzetvisszafojtva figyelte a két szkafanderes figurát, ahogy azok százötven méteres magasságban egyensúlyozva haladtak. A nagyobb egyre közelebb ért, már csak pár méter választotta el a kisebbiktől, amikor az váratlanul a perem irányába fordult, egy pillanatra megállt, és aztán lassan bedőlt a szakadékba.

– Mary, neeee! – kiáltott egyszerre hús torok.

A tárna előtt ácsorgók egy emberként az esés helyéhez rohantak. Greg a fejét fogva térdre rogyott. Fájdalmas, állati nyüsztésre hasonlító zokogása ott csengett minden szkafander fülhallgatójában.

Mary teste arccal lefelé ért talajt. Az emberek pontosan tudták, hogy ekkora zuhanás még a Hold kis gravitációja mellett is száz százalékosan halálos, de a remény tovább hajtotta őket. Futottak, ahogy a lábuk bírta, lihegtek, szakadt róluk a verejték, de nem lassítottak. Félúton járhattak, amikor valami történt: a föld megmozdult, és minden mesterséges fény kialudt a kráterben. Sötét lett a gyár épülete, kialudtak a kinti fények, de még a szkafanderek világítása is kihunytt. Leállt minden elektromos berendezés. A megrökönyödött emberek döbbsen látták, ahogyan Mary teste egy szempillantás alatt egy halom fekete porrá hullott szét. Ezzel egy időben a tárnajaratot eltorlaszoló törmelék marék sörétként kirepült az alagútból, mintha valaki megrágtá és kiköpte volna a többtonnányi sziklát. A száguldó kövek mindent elsöpörtek az útból, a tárna szájától nyílegyenes út nyílt a szabadba.

Lassan, méltóságteljesen gördült elő a fekete massa, nem volt ki vagy mi az útját állja. A napfényben nem is feketének látszott, inkább kékeslilának. Először hatalmas, úgy tíz méter átmérőjű gömb formáját vette fel, aztán palacsintává lapult szét, és hirtelen ismét összeugrott. A lökés erejétől kis kráter képződött a felszint képző porban, maga a gömb pedig a magasba emelkedett. Abban a pillanatban visszaállt az áramellátás. Kigyulladtak a fények, és az étert betöltötte a rémült emberek kiabálása. Hosszú percek kellettek ahhoz, hogy helyreálljon a rend és a fegyelem. Swenson megpróbálta kideríteni, hogy mi is történt valójában.

– Livingstone, hol van? Jelentést kérek! Hol van, Greg?

– Itt vagyok a kráter peremén, uram.

– Mit keres maga ott, ember? Mi a fészkes fenének mászott fel oda? Hogy merte elhagyni az őrhelyét? – dühöngött a főmérnök.

– Mary után mentem, főnök. Aztán Mary belezuhant a szakadékba... aztán a kommunikáció megszakadt, és a szkafander létfenntartó rendszere is befuccsolt. Hiába igyekeztem, elkéstem. Beleugrott, főmérnök úr,

önszántából beleugrott! Öngyilkos lett!

– Ki lett öngyilkos? – értetlenkedett Swenson.

– Mary Mariacchi – felelte Livingstone.

– Atyaisten, ez meghibbant! Érti valaki, miről halandzsázik Livingstone?

– Igen, uram, mindjárt elmagyarázom, csak hadd szóljak egy szót Gregnek – jelentkezett be az egyik munkás. – Greg, nem Mary volt az, hanem a fekete anyag. Leutánozta Mary szkafanderét. Nem Mariacchit láttuk, hanem ezt a mocskos dögöt. Itt vagyok a szakadék tövében: nincs semmilyen holttest, csak egy halom fekete por. Becsapott minket. Mary szkafandere még mindig a barlangban lehet.

– Semmit sem értek az egészből, de jelen pillanatban ez nem is érdekel! – ordította a főmérnök. – Hova lett a fekete massa?! Tud valaki erre válaszolni?

– Igen – szólt egy higgadt hang. – Épp az „Éjféli Csillag” felé tart.

Meiszner ott állt a gyárépület tetején, és az eget kémlelte. Apró alakja eltörpült a gigantikus antennák árnyékában, de a kinyújtott karjának vonalát követve a többiek is észrevették a napfényben csillogó, gyorsan szálló gömböt.

– De a hajón se légkör, se létfenntartás!

– Kell is ennek a légkör! – szólt gúnyosan Meiszner.

– Mit akar attól a hajótól? – kérdezte valaki.

– Például elrepülni vele valahova – válaszolta Swenson. – Istenem, mi van, ha a Földre megy? Azonnal értesítenem kell a hatóságokat, a NASA-t, az igazgatótanácsot, a...

– Nyugi, Paul, nem fog a Földre menni – hangzott Meiszner válasza. – Az túlon túl forró a számára. De ott van neki az egész Naprendszer, az összes hideg külső bolygó, a Jupiter és Szaturnusz holdjai, a hatalmas

aszteroidamezőkről nem is szólva. Végtelen nagy játszótér, végtelen szabadság, kiapadhatatlan erőforrások és beláthatatlan növekedési potenciál. Hülye lenne a Földre menni.

Kis ideig mindenki a távolodó gömböt nézte. Az megközelítette az obszidián fekete hajótestet, és rátapadt. Pár perccel később a fekete anyagot már meg sem lehetett különböztetni a hajót fedő bazaltlemezektől. Beszivárgott. Rövidesen a hatalmas hajtóművek fűvókáiból lángnyelvek csaptak ki. Szerencsére a termelés leállása miatt a hajón csak néhány építómunkás tartózkodott, és ezek most kompokban menekültek az indulásra készülő óriásról. A hajtóművek meghatározott sorrendben gyulladtak be és ki.

– Próbaüzem – suttogta döbbenten Poljakov főgépész. – Ez a vacak a beindítási protokollt követi! Honnan tudhat erről? És honnan tudja, hogyan kell egy földi hajót irányítani?

– Nem figyeltél Gittire, Poljakov? Mary szkafandere órákig online maradt a halála után is. Senki sem figyelt oda. A szerverünkről minden szükséges információt megszerezhetett: terveket, eljárási protokollokat, csillagtérképeket. Ami csak kellett. Minden tudásunkat – magyarázta Meiszner.

– És mit kezd vele? Miből veszik, hogy értelmes lény? – kérdezte Livingstone. – Ez csak valami különleges úrcsiga, nem több.

– Csak értelmes lény képes olyan kifinomultan aljas cselre, Greg, amit Mariacchi léutánzásával felmutatott. Mesterien kiszámította az érzelmi reakcióinkat, és gátlástalanul ki is használta azokat – mondta Meiszner.

– Attól tartok, egy szörnyet ébresztettünk fel, és rugdostunk öntudatra – suttogta csendesen Swenson. – Mellesleg nem bántunk vele kesztyűs kézzel, ezért az ég egy adta világon semmi oka nincs kedvelni minket. Atyaég, mit tettünk?!

Súlyos csend telepedett a tömegre. Az „Éjféli Csillag” befejezte az

előkészületeket, és egyszerre minden hajtóműve maximális teljesítményre kapcsolt. A hatalmas hajótest megmozdult, és egyre gyorsulva távolodni kezdett. Eközben Meiszner odaugrott a legközelebbi antenna talapzatához, és feltépett egy csapóajtót. Az antenna tövében apró számítógépes terminál helyezkedett el. Pár másodperc elteltével a tudós felegyenesedett.

– Mit csináltál, Johann? – kérdezte aggódva Swenson.

– Egy üzenetet küldtem neki.

– Micsodát?

– Üzenetet. Az írtam: Csak most jöttünk rá, hogy értelmes lény vagy. Bocsáss meg nekünk, ha kárt tettünk benned. Nem akarunk az ellenségeid lenni. Megbocsájtasz nekünk? Visszatérsz majd ide valaha?

– És válaszolt? – fojtotta vissza a levegőt Swenson.

– Igen, válaszolt.

– Gyerünk, Johann, ne kínozz! Mit mondott?

– Csak egy szót: talán.

A rémült csendet valakinek a hisztérikus nevetése és egy kérdés törte meg:

– Ezt most ígéretnek vegyük, vagy fenyegetésnek?
